

TAKÁCS ZSUZSA

A lepke

Mintha a világból futnék ki, olyan volt.
Nyilván a körforgalomban tévedtem el,
próbáltam nyugtatni magamat. Sötétedett,
az autópályán rajtam kívül senki nem járt.
A negyvenhetedik kilométerkőnél egy
lejártnak kellett volna lennie, de nem volt,
a GPS sem tudott az útról. Rossz érzésem
támadt, a hely, ahol száguldok a kamionnal,
nincs és nem vagyok én sem... *A vesztedbe
rohansz*, ezzel ijesztgetett anyám, mikor
gyerekkoromban a rozoga biciklin a lejtőn
száguldoztam. ...*A vesztembe rohanok* mondtam
magamban. Valóban, nem láttam táblát,
vagy ha volt is, le volt még takarva.
Kellemetlen, csúszós dara esett... Ha nem érek
időben haza, a feleségem megszül, s én nem
leszek vele most sem... Viharos szél támadt,
erősen fogtam a kormányt. Eszembe jutott
az előző havi fekete fuvar, fogalmam sincs,
mit szállítottam, fegyvert, gondolom, de nem
kívántam tudni a részleteket. Áadtam
a rakományt és fizettek rendesen,
ezzel vége – és többé nem teszem...
Eszembe jutottak még a varangyos békák,
hogy egy nyáron mennyit agyonütöttem,
volt egy *véres követem*, azzal. Később keservesen
bántam, bár a békákon ez nem sokat segített.
Isten bocsánatáért könyörögtem, de nem tudom,
megbocsátott-e... A legközelebbi településig
elmegegyek, majd ott kérdezősködöm,
döntöttem végül. A szél csillapodott kicsit,
csakhogy az út nem akart véget érni. Hirtelen
fény övezte árnyékot láttam, mintha szárnyai
lettek volna. Félrehúzódtam és kiszálltam,

ám a fura jelenség eltűnt. Alig néhány kilométert mehettem, amikor feltűnt újra, és szárnyaival megállj!-t parancsolt. Megrémültem és leszálltam, de ahogy a kamion elé léptem, szinte elnevettem magamat ostobaságom miatt. A fényt eltakarva éjjeli lepke vergődött a reflektor rácsa alatt. Kiszabadítottam, és útjára bocsátottam. Csak akkor pillantottam meg a kerekektől négy-öt méternyire nyíló szakadékot.

Kafka

